

Šimonovy obrazy

Rád bych vám povyprávěl, proč tady teď stojím jak hromádka neštěstí. Víte, jsem smutný kvůli Šimonovi a jeho kresbám. Ale nebudu předbíhat, vypovím vám to všechno pěkně od začátku. Jak tak o tom přemýšlím, začalo to asi už před dvěma měsíci...

To jsem si tenkrát spokojený a dobře naladěný k Šimonovi přisedl. Jak už to tak bývá, čas mezi přesunem jídla z talíře do úst jsme vyplňovali hovorem. Ten se najednou stočil k výtvarné výchově, do které Šimon (narozdíl ode mne) chodí.

„Představ si, co nám dneska zadala,“ pravil Šimon mojí maličkosti. Povzbudil jsem ho, ať mi řekne, co tedy tak zvláštního dostal za úkol.

„Máme do Vánoc udělat 10 reprodukcí slavných obrazů,“ nenechal se dlouho pobízet.

„Jako nakreslit je co nejpřesněji?“

Přikývl.

„To musí být dost náročný, ne?“

„Jojo, ale myslím, že se mi to podaří,“ dokončil.

Hned poté se však se mnou rozloučil, stěžujíc si na nevhodně sestavený autobusový řád.

Od této chvíle jsem u něj často slyšel narážky na onu práci do výtvarné výchovy. Stále zaváděl řeč na obrazy. Stěžoval si, že kvůli nim nemá dost času na učení. Jindy zase vzdychal, že nemá pro svoje dílo k dispozici originály. Když občas přinesl do školy ukázat některý z již hotových výkresů, nedalo se přehlédnout, jak mu záleží na tom, aby stál výsledek jeho práce za to. Ten projekt ho doopravdy vzal. Dokonce se povídalo, že některé obrazy maloval i pětkrát, než se mu zdály dostatečně dobré. Já mu tedy přál, aby uspěl, vždyť to byl můj kamarád a navíc ho to stálo takové úsilí.

Konečně nadešel den D. Dnes se měl úkol odevzdávat. Šimon si v černých složkách se zlatým proužkem přinesl svoje dílo a tvářil se velmi natěšeně. Nastaly však komplikace - učitelka výtvarné výchovy musela náhle odjet. Vzkázala tedy svým žákům, ať jí složky s hotovými pracemi dají na stůl, ona si je vezme hned, co se vrátí.

No, a v tom byl kámen úrazu. Když zvonek ukončil poslední hodinu a já již vcházek do šatny, vzpomněl jsem si, že jsem z těch Šimonových

reprodukcí neviděl ani polovinu. Honem jsem se vrátil třídy, která momentálně zcela zela prázdnotou. Pohled mi skouzl ke stolku. Otevřel jsem černou složku se zlatým pružkem a kochal se pohledy na nádherné malby, jako třeba Monu Lisu, Poslední večeři nebo Výkřik. Šimon jich tam samozřejmě měl více, jejich jména však nyní nejsou pro moje vyprávění důležitá. Podstatný byl totiž až ten výkres, co ležel až úplně vespu.

Když jsem jej zahlédl, nevěřil jsem totiž svým očím. Za takovouhle čmáranici by se měl stydět každý, kdo někdy vkročil do učebny výtvarné výchovy. Hlavou mi v tu ránu probleskl obrázek Šimonova neposedného mladšího bratra Emila.

„Že on je to jeho obrázek! Určitě ho tam Šimonovi nastrčil. Provádí mu přece různé lumpárny a opičí se po něm,“ napadlo mne.

„Určitě to udělal on, to je mu podobné! Ale jestli učitelka u Šimona najde tohle, určitě se urazí,“ přemítal jsem dál.

„To nesmím dopustit,“ rozhodl jsem se najednou.

Popadl jsem nevzhlednou malůvku, zmuchlal ji a hodil do koše. V tu chvíli mi to připadalo jako docela dobrý nápad.

Druhý den jsem se samozřejmě hned pochlubil, jak jsem Šimona zachránil od pořádného průšvihu. Výše jmenovaný však při mých slovech ztuhl, poté se vrhl ke koši a začal se v něm zuřivě přehrabovat. Nenalezl však to, co hledal. Změnil několikrát barvu a pak vztekle mrštil onou nádobou o podlahu. V následující chvíli vychrlil na moji adresu takový proud nadávek, že se slabší povahy schovaly pod lavice a ty otrlejší jenom koukaly, jak je tvořen nový rekord v počtu vyslovených vulgarismů za minutu. Když Šimon skončil, vyběhl ze třídy, aniž se obtěžoval mi cokoli vysvětlit, a už se nevrátil.

Oklikami jsem se pak dozvěděl, že ona „nevzhledná čmáranice“ byla ve skutečnosti reprodukcí obrazu No.5,1948 od slavného abstraktního expresionisty Jacksona Pollocka. Originál této „patlaniny“ má navíc hodnotu nejméně 166 milionů dolarů.

Šimon se mnou teď nemluví. No a právě proto jsem tak smutný. Mám tedy pro vás radu: Každý „docela dobrý nápad“ si dobře promyslete. Jinak dopadnete stejně špatně jako já.